

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. V. G.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 Ad 1/2012 – 47,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 Ad 1/2012 – 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 28. 7. 2011, č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP, bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav (dále též „správní orgán prvního stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, tak, že byl nahrazen výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž podle jeho nového znění byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 107 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále též „zákon o služebním poměru“, popř. „zákon o služebním poměru z roku 1992“, s účinností od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, dále jen „zákon o služebním poměru z roku 2003“). Žalobce byl naposledy zařazen ve funkci policejního inspektora u Okresního ředitelství Policie České republiky Břeclav, Služba kriminální

policie a vyšetřování, Oddělení hospodářské kriminality, 2. skupina hospodářské kriminality. Ve smyslu § 108 odst. 2 zákona o služebním poměru bylo skončení služebního poměru navázáno na doručení rozhodnutí o propuštění.

[2] Jako na důvod propuštění bylo ve výroku rozhodnutí poukázáno na rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, který nabyl právní moci dne 24. 8. 2005 a kterým byl žalobce pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy účinném znění (s účinností od 1. 1. 2010 nahrazen zákonem č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), v souběhu s trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 téhož zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců, přičemž výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3,5 roku. Z rozsudku okresního soudu vyplývá, že trestný čin, pro který byl uznán vinným, žalobce spáchal tím, že dne 23. 8. 2000 kolem 20:30 hod., dne 25. 8. 2000 mezi 16:20 a 16:50 hod. a v přesně nezjištěný den měsíce září do 16. 10. 2000 jako vyšetřovatel Policie České republiky, Okresní úřad vyšetřování Břeclav, po skončení výslechu obviněnému přikázal, aby se vysvlékl do naha, a poté jej osahával na zádech, zadku, varlatech a přirození, jakož i požadoval po obviněném zajištění porno časopisů.

[3] Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v návaznosti na dosavadní řízení před správními orgány i soudy, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, bylo původně potvrzeno rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (resp. ředitele Policie České republiky, Správy Jihomoravského kraje jako právního předchůdce krajského ředitelství, dále jen „krajský ředitel“) ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, jímž bylo současně zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37, rozhodnutí krajského ředitele ze dne 1. 11. 2006 zrušil pro nezákonnost a věc vrátil krajskému řediteli k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2009, č. j. 4 Ads 47/2009 – 72, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2008 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně následně rozsudkem ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 A 11/2010 – 92, rozhodnutí krajského ředitele ze dne 1. 11. 2006 opětovně zrušil pro nezákonnost a věc vrátil krajskému řediteli k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ads 112/2010 – 119, zamítl kasační stížnost krajského ředitele proti rozsudku krajského soudu ze dne 10. 5. 2010.

[4] Žalobou ze dne 31. 10. 2011, kterou podal u Městského soudu v Praze jako soudu civilního, žalobce navrhl, aby soud určil platnost rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tedy ke dni 29. 8. 2011, a současně uložil žalovanému povinnost vyplatit žalobci zadržovaný služební příjem k tomuto dni jako dni skončení služebního poměru, jakož i uhradit žalobci náklady řízení. Namítal, že na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 skončil jeho služební poměr teprve ke dni 29. 8. 2011, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, nikoli již ke dni 23. 8. 2006, tedy ke dni nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak žalovaný uvedl mj. v tiskovém prohlášení týkajícím se jeho případu. Žalobce zdůraznil, že i žalovaný v minulosti připustil, že žalobcův služební poměr skončil teprve v roce 2011, nikoli již v roce 2006.

pokračování

[5] Přípisem Městského soudu v Praze jako soudu civilního (pracoviště Slezská) ze dne 9. 11. 2011, č. j. 2 Nc 4357/2011 – 6, byla žaloba postoupena Městskému soudu v Praze, úseku správního soudnictví (pracoviště Hybernská). Tam byla nejprve zaevidována pod sp. zn. 5 Ad 25/2011, následně však došlo k jejímu převedení pod sp. zn. 3 Na 173/2011, neboť bylo zjištěno, že podání žalobce není správní žalobou, a náleží tak do rejstříku Na. Následně byl žalobce usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2011, č. j. 3 Na 173/2011 – 11, vyzván k doplnění chybějících náležitostí podání; na tuto výzvu žalobce reagoval doplněním žaloby ze dne 2. 1. 2012, ve kterém navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 zrušil pro nezákonnost a současně žalovanému uložil povinnost vyplatit žalobci zadržovaný služební příjem, neboť žalobce nebyl propuštěn ze služebního poměru a jeho služební poměr trvá, jakož i aby uložil žalovanému uhradit žalobci náklady řízení. Takto doplněné podání žalobce bylo převedeno pod sp. zn. 8 Ad 1/2012 a Městský soud v Praze o něm nadále vedl řízení jako o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 Ad 1/2012 – 47, rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[7] Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalovaný (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 28. 3. 2014, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 4. 2014 navrhl, aby soud potvrdil neplatnost napadeného rozhodnutí žalovaného a určil, že služební poměr žalobce pokračuje, jakož i aby uložil žalovanému vyplatit žalobci zadržovaný služební příjem.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie.

[10] Poté obrátil svoji pozornost k přezkoumání důvodnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Dříve než se mohl zabývat samotnou hmotněprávní podstatou věci, přezkoumal dodržení základních procesních pravidel při vydání kasační stížnosti napadeného rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zatížen vadou podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tedy i přesto, že tato vada nebyla v kasační stížnosti namítána; řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, popř. napadený rozsudek je nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Žaloba ze dne 31. 10. 2011 totiž vůbec nesměřovala k posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 jako rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, nýbrž žalobce se tímto podáním domáhal výhradně doplacení služebního příjmu za dobu trvání služebního poměru, přičemž v podání sám vycházel z toho, že jeho služební poměr na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 skončil. Jako předmět řízení žalobce vymezil otázku, zda jeho služební poměr skončil ke dni nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tj. ke dni 23. 8. 2006) nebo teprve ke dni nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného (tj. ke dni 29. 8. 2011), a do kterého z těchto dnů mu tak má být doplacen služební příjem.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud pochybil, pokud žalobu ze dne 31. 10. 2011 vyhodnotil jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011. Žalobce totiž tímto podáním navrhoval výhradně tolik, aby soud určil, že právní účinky rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 nastávají teprve ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tedy ke dni 29. 8. 2011, nikoli již ke dni 23. 8. 2006, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z formulace žaloby je zjevné, že jejím účelem nebylo jakýmkoli způsobem zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, nýbrž výhradně dosáhnout toho, aby byl žalobci doplacen služební příjem až do dne 29. 8. 2011, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, nikoli pouze do 23. 8. 2006, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Městský soud pochybil, pokud na základě podání žalobce ze dne 31. 10. 2011 vedl řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, když z obsahu žalobcova podání je zjevné, že jeho jediným předmětem bylo doplacení služebního příjmu za dobu trvání žalobcova služebního poměru, resp. přezkum zákonnosti rozhodnutí ve věcech služebního poměru vztahující se k doplacení služebního příjmu, bylo-li takové rozhodnutí vydáno.

[13] Pokud by totiž za předmět řízení měl být považován přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, jak učinil městský soud, nezbyvalo by než konstatovat, že žaloba ze dne 31. 10. 2011 neobsahuje základní náležitosti ve smyslu § 71 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s., když žalobce sice na toto rozhodnutí poukázal, žádným způsobem ovšem nenapadal kterýkoli jeho výrok, nýbrž právě naopak navrhl takové rozhodnutí soudu, jímž se „určuje platnost (rozhodnutí žalovaného) ke dni 29. 8. 2011“ s tím, že žalovaný je povinen vyplatit žalobci zadržovaný služební příjem až do tohoto dne. Žaloba rovněž neobsahuje jediný žalobní bod jako vyjádření, z něhož by bylo být i jen v nejhrubších obrysech možno dovodit skutkový či právní důvod, pro který má žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 za nezákonné (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>).

[14] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. „žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručáním písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“ Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 bylo žalobci doručeno dne 29. 8. 2011, uplynula lhůta k podání žaloby v pondělí dne 31. 10. 2011 (§ 40 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Pokud tedy žalobce své podání ze dne 31. 10. 2011, adresované Městskému soudu v Praze jako soudu civilnímu (v němž se domáhal doplacení služebního příjmu po skončení služebního poměru, za nějž označil den nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011) teprve

pokračování

dodatečně zásadním způsobem přeformuloval doplněním žaloby ze dne 2. 1. 2012, jímž poprvé namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, přičemž toto doplnění obsahovalo rovněž veškeré náležitosti podle požadavků § 71 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s., stalo se tak více než dva měsíce po marném uplynutí zákonné koncentrační lhůty, jak je zakotvena v normě § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., podle níž *„rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.“*

[15] Pokud původní podání žalobce ze dne 31. 10. 2011 směřovalo ke zcela jinému předmětu řízení (doplnění žalobcova služebního příjmu) a teprve v doplnění žaloby ze dne 2. 1. 2012, tedy více než dva měsíce po marném uplynutí lhůty k podání žaloby žalobce zásadním způsobem změnil předmět řízení a nově jím učinil přezkum rozhodnutí o svém propuštění ze služebního poměru, je na jeho případ nutno aplikovat závěry rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikován 2162/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že *„smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“*

[16] V projednávané věci nedošlo k uvedení žalobních bodů, resp. k ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby, nýbrž teprve několik měsíců po jejím marném uplynutí. Žalobce v zákonné lhůtě pro podání žaloby nevymezil ani jen zcela obecným a stručným způsobem skutkové a právní důvody, pro které je přesvědčen o nezákonnosti či procesních vadách rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011; ani elementárním způsobem nevyjádřil, v jaké části a z jakých hledisek se má správní soud zabývat přezkumem zákonnosti tohoto rozhodnutí. Z podání žalobce ze dne 31. 10. 2011, tedy ve znění podaném v rámci zákonné lhůty k podání žaloby, právě naopak vyplývá, že žalobce nebrojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 jako takovému, nýbrž výhradně proti datu nastoupení jeho právních účinků ve vztahu k doplnění svého služebního příjmu, když jako petit vymezil, že žádá o vydání rozsudku, kterým *„se určuje platnost“* rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 pro účely výplaty služebního příjmu ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tedy ke dni 29. 8. 2011, nikoli ke dni 23. 8. 2006, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[17] Městský soud pochybil, pokud vycházel z toho, že žalobce žalobou ze dne 31. 10. 2011 brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, když z žaloby je zřejmé, že jejím jediným předmětem je domoci se doplnění služebního příjmu (až) do dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Právě tímto směrem měl městský soud vést své řízení, a to včetně případné výzvy k doplnění chybějících náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Pokud totiž žaloba stěžovatele ze dne 31. 10. 2011 neobsahovala ve vztahu k přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011 žádný žalobní bod, nebylo namístě ji tímto směrem ani jakkoli doplňovat, neboť ani její doplnění nemohlo nic změnit na absenci základních náležitostí, které je v souladu se zákonnou koncentrací řízení třeba vymezit již v rámci lhůty pro podání žaloby. Jak vyložil rozšířený senát ve výše citovaném rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, teprve pokud žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahuje žalobní bod či body alespoň ve shora vymezené míře

konkrétnosti, vzniká krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby tato mohla být věcně projednána. Žalobu je podle rozšířeného senátu naopak třeba (bez dalšího) odmítnout, pokud žalobce ve lhůtě pro podání žaloby nepředestřel žádný žalobní bod. K tomu rozšířený senát považoval za nutné „*zdůraznit, že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“ (body 34 a 35).

[18] Nejvyšší správní soud si uvědomuje, že k nesprávnému procesnímu postupu městského soudu zřejmě přispěly nejasnosti ohledně povahy žalobcova podání ze dne 31. 10. 2011, když toto bylo správnímu úseku Městského soudu v Praze postoupeno z civilního úseku téhož soudu, kterému bylo žalobcem adresováno a který se jím odmítl zabývat z důvodu absence své věcné příslušnosti; následně bylo podání postupně vedeno pod několika spisovými značkami, mj. zařazeno do rejstříku Na, neboť nebylo zřejmé, co je vlastně jeho účelem a komu je určeno. Teprve poté, co byl usnesením městského soudu ze dne 24. 11. 2011 vyzván k jeho doplnění, žalobce obsah svého podání zásadním způsobem korigoval a doplněním žaloby ze dne 2. 1. 2012 učinil nově předmětem žaloby nikoli doplacení svého služebního příjmu, nýbrž přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného o svém propuštění ze služebního poměru; v doplnění žaloby ze dne 2. 1. 2012 poprvé navrhl zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a současně vymezil žalobní body jako konkrétní skutkové a právní důvody, pro které považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Stalo se tak ovšem teprve několik měsíců po marném uplynutí zákonné (koncentrační) lhůty, jak bylo uvedeno výše.

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů uzavírá, že městský soud vůbec neměl vést řízení, jehož předmětem byl přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, nýbrž vzhledem k formulaci žaloby ze dne 31. 10. 2011 měl ověřit, zda bylo příslušným služebním funkcionářem vydáno rozhodnutí ve věcech služebního poměru, týkající se doplacení žalobcova služebního příjmu, a pokud ano, zda žalobce vyčerpal řádné opravné prostředky proti takovému rozhodnutí; pakliže by městský soud zjistil, že se tak stalo, měl nadále vést řízení o žalobě proti takto vydanému pravomocnému rozhodnutí ve věci doplacení žalobcova služebního příjmu. Pokud by městský soud naopak ověřil, že správní rozhodnutí ve věci doplacení služebního příjmu žalobce (dosud) vydáno nebylo, popř. že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této věci, měl žalobu v intencích § 46 odst. 1 s. ř. s. odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, popř. pro předčasnost či opožděnost, a věc případně postoupit příslušnému služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení. Pro případ, že by žalobce i přes poučení trval na projednání svého podání jako žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2011, měl městský soud žalobu odmítnout s odkazem na to, že žalobcem nebyly v zákonné lhůtě vymezeny její základní, zákonem požadované náležitosti.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

pokračování

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a další spisové dokumentace k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť žaloba, tak jak byla žalobcem formulována v zákonné lhůtě pro její podání, vůbec nesměřovala k posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného o propuštění žalobce ze služebního poměru, nýbrž výhradně k doplacení služebního příjmu za dobu trvání žalobcova služebního poměru. Byl proto naplněn důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. výrokem I. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[21] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Na městském soudu tak zejména bude, aby objasnil, zda bylo ve věci doplacení žalobcova služebního příjmu vydáno příslušné rozhodnutí ve věcech služebního poměru, resp. zda žalobce ve vztahu k takovému rozhodnutí vyčerpal řádné opravné prostředky. Vycházeje z výsledku ověření této skutečnosti městský soud o žalobě rozhodne v intencích postupu vymezeného výše v bodě 19 tohoto rozsudku.

[22] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu